

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ІНСТРУМЕНТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Сергій Володимирович ГУГНЯК,

*аспірант Харківського національного
університету внутрішніх справ*

З первісних часів людство відкривало та вдосконалювало інструменти праці. Власне сама праця в діяльності людини реалізується за допомогою інструментів, які дозволяють пришвидшувати щоденні дії, витратити менше зусиль і часу, отримуючи значно більші результати. В основі створення інструментів праці завжди лежав інтелектуальний процес, мислення окремої людини, яке дозволяло змінювати на краще життя мільйонів інших людей.

В адміністративному праві інструменти виконують зовсім іншу функцію, дозволяючи повною реалізувати управлінський вплив на суспільні відносини, ефективно організовувати діяльність органів публічної влади, контролювати її, вибудовувати її на основі плановості та системності.

На думку В.В. Галуцька, інструменти публічного адміністрування являють собою «зовнішній вираз однорідних за своїм характером і правовою природою груп адміністративних дій суб'єктів публічної адміністрації, реалізований у межах суворої відповідності визначеної законом компетенції з метою досягнення бажаного для публічного адміністрування результату» [1, с. 143].

Адміністративно-правові інструменти тісно пов'язані з науково-технічними, безпековими, економічними, соціально-політичними особливостями суспільного розвитку, адаптуючись до цих особливостей, удосконалюючись у світлі провідних тенденцій, переходячи в цифровий формат, використовуючи передові здобутки технологій штучного інтелекту.

Водночас у сфері забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні адміністративно-правові інструменти мають свою особливу природу, першочергову орієнтацію на забезпечення стабільності, контрольованості та визначеності поведінки великих мас населення в умовах потенційно можливого впливу ряду деструктивних факторів.

Як особливий адміністративно-правовий інструмент забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні слід розглядати стратегічне планування.

Н.М. Білошицька зазначає, що «стратегічне планування (як один з інструментів державного управління) на сьогодні в Україні недостатньо законодавчо врегульоване, адміністративно-правове забезпечення стратегічного планування володіє цілим рядом недоліків, містячи переважно вимоги здійснювати таке планування в рамках державного будівництва та державного управління, не вибудовуючи належну інструментально-логістичну платформу систематичного багатовекторного і комплексного «стратегування» в державному управлінні, наслідком чого є численні системні збої і частково систематична безрезультативність у виконанні ряду вже прийнятих документів стратегічного планування в Україні» [2, с. 281].

В умовах воєнного стану стратегічне планування як інструмент забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні дозволяє

опрацьовувати чіткі прогнози та потреби в силах і засобах в умовах мінливої безпекової ситуації, виважено визначати підходи до розташування підрозділів, особливо в регіонах поблизу зони ведення активних бойових дій, моніторити інтернет-простір, соціальні мережі, попереджаючи небезпечні терористичні акти, працювати з населенням, медіа, громадськими організаціями з урахуванням майбутніх тенденцій та викликів.

Слід також розглянути цільове програмування як окремий інструмент забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні. Видатний вітчизняний науковець В. В. Сокурєнко стверджує, що мета цільового програмування в оборонній сфері «охоплює: а) визначення стратегічних установок у сфері оборони; б) обґрунтування потреб в якісному та кількісному складі озброєння; в) установлення пріоритетів для вирішення проблем оборони програмними методами; г) раціональний розподіл ресурсів на цільові комплексні програми відповідно до встановлених пріоритетів; ґ) оцінювання відповідності отриманих результатів поставленим цілям і здійснення, за необхідності, коригування розподілу асигнувань» [3, с. 62].

Цільове програмування відіграє важливу роль у забезпеченні поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні, дозволяючи ефективно розставити пріоритети, виділити першочергові завдання, цільові групи, розуміючи при цьому їх багатоманітність, зважаючи на їх актуальні трансформації. При цьому цільовими групами в процесі забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні виступає широке коло учасників зібрань, їх організаторів, а також органи місцевого самоврядування, медіа, сервісні служби, придані сили – курсанти закладів вищої освіти, що здійснюють підготовку поліцейських, підрозділи Національної гвардії України. Цільове програмування дозволяє виробити ефективні підходи до взаємодії та комунікації з усіма цими цільовими групами, мінімізуючи ризики, пов'язані з кожною з них.

Таким чином, з огляду на окреслені вище положення під адміністративно-правовими інструментами забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні слід розуміти зовнішній вияв адміністративної діяльності органів і підрозділів поліції, особливу сукупність прийомів і засобів, правових та організаційних форм як у безпосередній діяльності поліції, так і у межах її взаємодії з іншими органами публічної влади, інститутами громадянського суспільства, медіа та міжнародними організаціями, які спрямовані на забезпечення контрольованості поведінки великих мас населення з урахуванням культурної, економічної, соціально-політичної специфіки окремо взятого регіону.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України. Повний курс: підручник. Галунько В., Діхтієвський П., Кузьменко О. та ін. за заг. ред. В. Галунька, О. Правотворової. Видання третє. Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2020. 584 с.
2. Білошицька Н.М. Адміністративно-правові проблеми розвитку стратегічного планування на мезорівні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2018. № 2. С. 281-284.
3. Сокурєнко В. В. Особливості стратегічного планування та цільового програмування в оборонній сфері України. *Право і безпека*. 2017. № 2 (65). С. 54-64.